

gik ud paa, at han skulde holde med mig, men at det forekom mig, at han fra den første Dag, det paalaa ham at fremme Sagen, havde handlet meget, meget for langsomt og kun fremmet den modvillig — jeg kunde bruge andre Udtryk, som jeg dog ikke skal benytte — det var kun hans Langsomhed, jeg betonedede.

Schlegel: Jeg vil dog kun tillade mig en lille Bemærkning overfor de Yttringer, som fremkom fra det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Bloug). Jeg vil sige, at med Hensyn til Indfødsretsloven kunde der maaſte opſtaa nogen Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt, at der indſættes nye Personer paa Lovforslaget, efterat det har været til Behandling i det ene Thing; men jeg tror, at vi egentlig Alle ere enige om, at det kan formelt lade sig gjøre. Hvad jeg derimod ikke har nogenſomhelſt Tvivl om, er, at i Almindelighed maa ethvert Thing være berettiget til, naar en Lov kommer fra et andet Thing, paa den at indſætte de nye Bestemmelser, som det finder hensigtsmæssige og rigtige, og jeg tror ikke, at der i vor Forretningsorden eller i Grundloven kan være Nogetſomhelſt til Hinder for det. Ligeoverfor det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Clausager) vil jeg blot benytte Leiligheden, da jeg har Ordet, til, fordi han er kommet ſaa stærkt ind paa den Erklæring, der forelæa fra Byraadet, at fremhæve, at det at give Indfødsret jo, om jeg ſaa maa ſige, er en Naadessag, ſom Rigsdagen eller den lovgivende Myndighed udøver. Jeg tror, at vi ved at indrømme en ſaadan Begunſtigelse ere berettigede til at tage Hensyn til alle de Oplysninger, der foreligge, og det synes mig ogsaa, at det ærede Medlem i det ſidſte Foredrag var iſær med at indrømme det. Der ſpørres ikke om, hvorvidt den Erklæring, der foreligger, juridisk taget er en Erklæring fra Byraadet eller ikke, og da synes det mig, at den Lighed, han fremdrog med et tidligere Tilfælde, hvor 8 Medlemmer ikke havde ſtemt, men 3 havde ſtemt i en Sag angaaende en Skolelov, ikke ganſke paſſer. Naar der ſpørres om, hvorvidt der er afgivet Erklæring eller ikke, kan det godt være, at han har fuldstændig Ret i, at der er afgivet Erklæring, men vi, ſom ſkulle viſe Gunst og Naade, om jeg ſaa maa ſige, ere naturliggen henviſte til at veie og underſøge Betydningen af den foreliggende Erklæring. Derfor forekommer det mig ikke, at det kan benegtes, at, naar en Erklæring er afgiven paa den Naade, ſom ſket er her, har den tabt ialtfald en ſtor Del af ſin Betydning for endel af os; vi ere berettigede til at lade

være at tage Hensyn til den og ſige, at vi ikke betragte den ſom en tilſtræffelig Anbefaling, ſaaledes ſom den foreligger.

Ordføreren (Claudi): Det ærede Medlem (Clausager), ſom er fra ſamme Kreds ſom jeg, og ſom idag har talt paa Mindretallets Vegne, mente, at der i Byraadets Erklæring af 17de Juli forelæa en aldeles beſtemt Anbefaling og vilde ikke lade Byraadets Møde den 29de December gjælde for Noget, idet han ſtøttede det paa, at Byraadet forøvrigt ikke havde fundet nogen Anledning til at foretage Videre i Sagen. Jeg vil tillade mig efter den Cytraktudſkrift af Forhandlingerne i Byraadet i Nykjøbing, ſom jeg her ſtaaer med, at oplyſe, at Formanden bemærkede ved Mødets Begyndelse, at „han vilde henſtille til Byraadet og navnlig til de tvende idag mødte Medlemmer, ſom vare forhindrede fra at møde den 17de Juli dette Aar, hvorvidt der fandtes Anledning til yderligere Udtaleſe i Sagen.“ Derefter fandt to Medlemmer Anledning til at udtale ſig i Sagen. Rådmand C. Nielsen begjærede tilført Protokollen, „at han ikke fandt Andrageren kvalificeret til en ſaadan Begunſtigelse, ſom Indfødsrets Meddelelse er og bør være, og dertil ſluttede ſig Clarmester Boeg, idet han ſærlig bemærkede, at han ved at underſkrive den tidligere i Byraadet fremlagte Erklæring aldeles ikke tænkte paa, at han kunde komme til at deltage i en Byraadsforhandling om denne Sag, men havde ment, da Erklæringen bragtes ham i Huſet, ikke vel perſonlig at kunne undſlaa ſig for at medunderſkrive, hvad d'Hr. L. P. Hansen og B. Nielsen allerede havde underſkrevet“. Dette er alſaa ſket i Byraadsmødet den 29de December. Og naar det endvidere hedder: „Forøvrigt fandt Byraadet ingen Anledning til at foretage Videre i Sagen“, ſaa maa „videre“ efter Flertallets Mening forſtaas ſaaledes: Ikke at foretage Andet og mere, end hvad der er foretaget i Mødet, og at de to Medlemmer, der ikke tidligere havde havt Leilighed til at erklære ſig, nu havde erklæret deres Mening. Det ærede Mindretal (Ternanſen) har i ſin diſſentierende Erklæring dog indrømmet Flertallet mere end det ærede Medlem. Det ærede Mindretal ſiger nemlig: „Mere Betydning maa man maaſte tillægge den Tvivl, der er reift om, hvorvidt den paagjældende Anſøger kan ſiges at være ſaaledes anbefalet, at man kan forſvare at give ham den attraaede Begunſtigelse, forinden man har erholdt klarere Oplysninger i den Henſeende. Med Hensyn til dette Punkt maa det viſt indrømmes, hvad Flertallet anfører, „at der